

Одним із різновидів постпозитивізму є фемінізм, відповідно до якого «...жіноча ментальність і сама картина світу у жінок якісно відмінні від чоловічої, і «жіночий космос» слід вважати самостійним духовним всесвітом, який має всі підстави до того, щоб наполягати на своїх тендерних архетипах стосовно будь яких областей (в тому числі і міжнародних відносин) [1, .79].

Тікнер А., одна із найбільш яскравих представників фемінізму в міжнародних відносинах, наполягає на тому, що сьогодні більшість термінів та підходів до функціонування економічних систем є «суто чоловічими» [2]. Зокрема, базові конструкції «чоловічої» детермінації (домінування, агресія, захоплення і т.д.) в «жіночій» інтерпретації можуть бути представлені як рівновага, миролюбність, гармонізація. Вся економічна теорія, за твердженням Тікнер А., побудована в «чоловічій» системі координат, а оскільки реальність трансформується відповідно до того, як вона уявляється (базовий постулат пост позитивізму), варто змінити ключові акценти в методології досліджень, можна очікувати й на відповідні зміни в реальності.

Не зважаючи на дискусійність даного твердження, можна знайти досить багато його прибічників – Дж. Ельштейн [3], С. Енлое [4] і т.д., які активно досліджують гендерні відмінності в активності економічних суб'єктів.

Використана література

1. Дугин А.Г. Международные отношения. Парадигмы, теории, социология: Учебное пособие для вузов / А.Г. Дугин.-М.: Академический Проект, 2013. – 348 с.
2. Tickner J. Ann. Hans Morgentau's Principles of Political Realism. A Feminist Reformulation / A. J. Tickner.-International Theory: Critical Investigations. London: MacMilan, 1995.
3. Elshtain J.B. Woman and War / J.B. Elshtain.-NY.; Basic Books, 1987.
4. Enloye C. Bananas, Beaches and Bases: Making Feminist Sense of International Politics / C. Enloye.-London, Pandora Press, 1990.

УДК 336.1

Олена Панухник, д.е.н., професор

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

КОНТРОЛЬ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕЛЕГОВАНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ У МІСЦЕВОМУ САМОВРЯДУВАННІ: ФІНАНСОВИЙ АСПЕКТ

Olena Panukhnyk

CONTROL OF DELEGATED RESPONSIBILITIES REALIZATION IN LOCAL GOVERNMENT: FINANCIAL ASPECT

Одним із важливих моментів взаємодії місцевих органів самоврядування з органами державної виконавчої влади є процес контролю з боку місцевих державних адміністрацій реалізації органами місцевого самоврядування делегованих повноважень. Дослідження практичної реалізації механізму контролю за виконанням органами місцевого самоврядування делегованих повноважень дозволило виявити певні недоліки як у процесі реалізації делегованих повноважень виконавчими органами місцевих рад, так і в процесі контролю за ними. Так, відповідно до законодавства, відповідальність місцевих органів самоврядування за виконання делегованих повноважень передбачається лише у тій мірі, в якій ці повноваження забезпечені матеріальними і фінансовими ресурсами [1]. Делегування державою переданих повноважень повинна відбуватися лише на умовах відповідного передавання бюджетних ресурсів у формі закріплених за бюджетами відповідних рівнів, податків загальнодержавного рівня,

зборів, обов'язкових платежів або їх частки, а також трансфертів з Держбюджету України. Якщо ухвалення рішень державних органів влади призводить до додаткових витрат з місцевих бюджетів, які попередньо не планувалися і тому не забезпечені фінансовими ресурсами, органи місцевого самоврядування мають право відмовитись від виконання таких рішень, а у випадку виникнення непередбачуваних витрат, що завдали збитків місцевому бюджету, відшкодування цих збитків має проводитися за рахунок коштів органів державної виконавчої влади. Однак, на практиці простежується інша ситуація: держава фінансує виконання органами місцевого самоврядування делегованих повноважень на 40-60 %, натомість районні державні адміністрації періодично вимагають звіти від представницьких органів щодо реалізації всього комплексу делегованих повноважень [2]. В Україні відсутні нормативні акти про загальні стандарти контролю за реалізацією делегованих повноважень органами місцевого самоврядування, що унормовували б принципи і напрямки контролю, його види, форми та методи, загальні правила контрольної процедури, правила взаємовідносин між державними органами та органами місцевого самоврядування [3].

Для розв'язання проблеми об'єктивності відносин органів державної влади та місцевих органів самоврядування у процесі реалізації делегованих повноважень необхідно змінити саму концепцію контролю. Контроль реалізації делегованих повноважень в місцевому самоврядуванні повинен виконувати не лише констатуючу, а й регулятивну функцію, поєднуватися з іншими функціями державного управління, запобігати незаконній діяльності управлінського апарату місцевих органів самоврядування [4].

Контроль реалізації делегованих повноважень потребує певної стандартизації та систематизації. У Законі "Про делегування повноважень органів виконавчої влади та місцевих органів самоврядування" доцільно було б закріпити загальні стандарти для системи контролюючих органів. Важливо визначити декілька обов'язкових вимог до процедури державного контролю реалізації делегованих повноважень: чітке окреслення предмету державного контролю реалізації делегованих повноважень; законодавче відмежування його від інших близьких за формами та цілями видів діяльності; перегляд системи контролюючих органів, окреслення та законодавче закріплення їх вичерпного переліку, правового статусу, усунення дублювання у їх роботі; розроблення механізму взаємодії контролюючих органів між собою та з правоохоронними органами; удосконалення оформлення результатів; посилення відповідальності контролюючої структури перед підконтрольною структурою за достовірність результатів контролю, відпрацювання механізму захисту останньою своїх прав. Прийняття Закону України "Про делегування повноважень органів виконавчої влади та місцевих органів самоврядування", на нашу думку, створить умови до впровадження нових підходів та сучасних форм взаємодії державних органів виконавчої влади та місцевих органів самоврядування щодо контролю реалізації делегованих повноважень.

Використана література

1. Бюджетний кодекс України станом на 1 січня 2012 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>
2. Кириленко О.П. Місцеві фінанси: підручник / О.П. Кириленко. – К.: «Знання», 2008. – 677 с.
3. Матеріали EUCON Міжнародного правового центру [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.eucon.ua/ua/code>
4. Податковий кодекс України, редакція від 01.01.2011 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/>

5. Про схвалення Прогнозу Державного бюджету України на 2013 і 2014 роки. – Постанова Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2012 р. № 318 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/318-2012-%D0%BF>.

УДК 658.8:338.

Тетяна Подвірна, к.е.н.

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, Україна

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ЯК НОВА ПАРАДИГМА СВІТОВОГО РОЗВИТКУ

Tetyana Podvirna

GLOBALIZATION AS A NEW PARADIGM OF THE WORLD DEVELOPMENT

Сучасна глобалізація світового розвитку повсякденно породжує і відтворює феномен глобалізму на розширеній основі. Глобалізація – це поява нового світового порядку, при якому повноваження і легітимність національної держави ставляться під питання, оскільки національні уряди втрачають здатність контролювати те, що відбувається в їх власних кордонах.

Природа глобалізації в XXI сторіччі кардинально змінилася. Під впливом обміну товарами, знаннями, культурними цінностями склався свого роду загальний «мегапростір глобалізації». Мегапростір розвивається за своїми власними законами, являючи собою, з одного боку, результат взаємодії локальних, національних територій, а з іншого – визначаючи особливості розвитку останніх. Глобалізація – подвійний процес, що розвивається одночасно в міждержавних і транснаціональних формах. Глобалізація має складну динаміку та численні загальносвітові, регіональні, національні, локальні та індивідуальні складові, що знаходяться в тісній взаємодії між собою. Цей процес є складний і неоднозначний, у ході історичного розвитку він йшов нелінійно і розвивається хвилеподібно.

Проведені в останні 20 років дослідження та оцінка процесів глобалізації, глобальних трансформацій, наслідків і загроз глобалізації показують, що у світі виник новий глобальний імперіалізм як симбіоз модерного державного імперіалізму з імперіалізмом глобальних корпорацій та міжнародних організацій. Імперські глобальні держави зрощуються і діють спільно з транснаціональними глобальними корпораціями. Глобальні корпорації посилюють вплив на держави і використовують їх як механізми своєї експансії і впливу на міжнародні організації.

В еру глобалізації корпоративні й державні інтереси переплітаються настільки щільно, що розглядати їх окремо вже неможливо. Було б грубою помилкою вважати, що силова експанційна глобалізація вигідна лише корпораціям. Сьогодні світом прагнуть правити декілька наймогутніших країн. Всі інші країни опинились у стані не суб'єктів, а об'єктів глобалізації, тобто є глобалізованими. В умовах глобалізму економічно потужні держави посилити свої позиції, а слабкі — стали ще більш ослабленими й залежними. Досвід показує, що лише ті країни, які виробили національні глобально орієнтовані стратегії розвитку на 25-30 років, де врахували не тільки позитиви, а й загрози глобалізації, змогли вистояти під ударами глобалізму і навіть забезпечити зростання своєї міжнародної конкурентоспроможності. Сьогодні вже не виникає сумніву стосовно того, що глобалізація — це об'єктивний процес розвитку.

Формуючи національну стратегію розвитку, ми повинні усвідомити ті перешкоди й загрози, які підстерігають Україну як транзитивну країну на шляху її неминучого